

Arrest

nr. 177 206 van 28 oktober 2016

in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2016 om 13.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 maart 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 9 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 3 mei 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker tegen deze beslissing instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen in het arrest van 30 september 2011 (RvV 30 september 2011, nr. 67 669).

1.3. Verzoeker diende op 11 juli 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 8 november 2011 een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 18 januari 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 23 april 2012 een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Verzoeker diende op 5 november 2012 een tweede asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 11 januari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 29 mei 2013 (RvV 29 mei 2013, nr. 103 727). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en Asiel, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 5 juni 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.6. Verzoeker diende op 19 februari 2015 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 27 mei 2015 ontvankelijk bevonden. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 20 juni 2016 een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond werd verklaard. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris op diezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 oktober 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Verzoeker werd hiervan op 18 oktober 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten<1):

naam: S.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

0 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[El artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot

verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem betekend werd op 19.07.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem betekend werd op 19.07.2016. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende twee asielaanvragen in. De laatste asielaanvraag op 05.11.2012. Het CGVS en de RW oordeelden dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus (voor de laatste asielaanvraag op 11.01.2013 (CGVS) en op 29.05.2013 (RW). Aan betrokkene werd op 16.01.2013 en op 10.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) aangetekend verstuurd. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft drie aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Betrokkenes laatste medische regularisatieaanvraag dateert van 19.02.2015. Deze aanvraag is ongegrond verklaard op 20.06.2016 en deze beslissing werd op 19.07.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13). De op 30.05.2012 en 04.08.2016 ingediende beroepen tegen de weigeringen van de 9ter-aanvragen van betrokkene en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkene op 19.07.2016, hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont samen met zijn moeder V.(...) S.(...) en zijn broer R.(...) S.(...). Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Betrokkene werd door de gemeente Mortsel meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december

1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan

uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem

betekend werd op 19.07.2016.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen

laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke

autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter

beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Armenië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, VAN DE VOORDE A., attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en

Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ Minos en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel Caricole, de betrokkene, S.. A. (...). op te sluiten in de lokalen van het centrum te/ Steenokkerzeel Caricole vanaf 18.10.2016"

1.8. Eveneens op 18 oktober 2016 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten

naam: S.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: 10.12.1985

geboorteplaats: Vedi nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.10.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 10 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

13 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem betekend werd op 19.07.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Mortsel meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee laar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkenes asielaanvragen en aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werd negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene woont samen met zijn moeder V.(...) S.(...) en zijn broer R.(...) S.(...). Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissingen tot vasthouding, dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoeker. In de eerste plaats beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris volgens de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, die onder andere gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

2.4. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middel onder andere de schending aanvoert van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Vervolgens stipt de Raad aan dat het bevel van 13 juli 2016 wel degelijk werd aangevochten.

De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van de verdragsrechtelijke bepalingen geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn middel met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“ATTENDU QUE l’extrême urgence est avérée vu le risque de l’expulsion du requérant, puisque l’expulsion peut intervenir à n’importe quel instant.

QU’en effet, le requérant est maintenu en vue de son éloignement depuis le 18.10.2016, dont l’exécution est imminente.

QUE l’exécution de cette décision entrainerait un traitement inhumain et dégradant.

QUE le requérant doit subir une opération chirurgicale dans les prochaines semaines.

QU’il souhaite également poursuivre sa vie privée et familiale qu’il mène sur le territoire du Royaume depuis 2011.

QU’exécuter la décision querellée constituerait également une violation de l’article 6 de la CEDH, des recours sont toujours pendants auprès du Conseil de Céans.”

3.2.2.2. Er dient een onderscheid te worden gemaakt wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoeker de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, dan wel het inreisverbod (bijlage 13sexies), de tweede bestreden beslissing, viseert.

3.2.2.3. De Raad merkt op dat door verzoeker geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de huidige vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat verzoeker blijkens zijn uiteenzetting koppelt aan zijn terugkeer naar Armenië, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn

gemachtigde. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod, kan onderhavige vordering onmogelijk aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod (bijlage 13sexies). Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient te vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

3.2.2.4. Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 18 oktober 2016 van zijn vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het Terugkeercentrum Caricole te Steenokkerzeel. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden.

3.2.2.5. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is

groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 4 en 15 van de richtlijn van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de oude Kwalificatierichtlijn), van artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwetten Bestuurszaken), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 9^{ter}, 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“EN CE QUE :

ATTENDU QUE l'article 41, §1er des Lois sur l'emploi des langues prévoit :

« Les services centraux utilisent dans leur rapport avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage ».

QUE la décision attaquée viole nécessairement l'article 41, §1er de ladite Loi qui impose aux Autorités administrative, telle la partie défenderesse, qui constituent des services centraux dont l'activité s'étend à tout le pays, d'utiliser dans le rapport avec les particuliers, les trois langues nationales dont ils ont fait usage.

QUE la procédure d'asile du requérant est en français, les différentes demandes d'autorisation de séjour pour raisons médicales ont également été introduits en français, les différentes décisions de la partie adverse ont également été données en français.

QUE dès lors, le requérant estime que la décision querellée devait être nécessairement rédigée en français ou à tout le moins dans les deux langues.

ATTENDU QUE le requérant conteste la pertinence des motifs invoqués dans les actes litigieux.

QUE ces décisions violent les dispositions vantées sous le moyen dès lors qu'elles comportent une motivation inadéquate tant en droit qu'en fait.

QU'en effet, l'article 62 de la Loi du 15.12.1980 et les articles 2 et 3 de la Loi du 29.07.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs imposent que les décisions administratives soient motivées de façon à faire apparaître la proportionnalité et l'adéquation des décisions portant de lourdes conséquences juridiques.

QUE selon la Cour de Cassation, par motivation adéquate de l'acte administratif, il y a lieu d'entendre toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée (CASS, 05.02.2000, Bull. Cass. 2000, p.285).

QUE lorsqu'une Autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision de manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait (Conseil d'Etat, Arrêts 62.292 du 16.05.1997, 69.157 du 24.10.1997, 75.628 du 28.08.1998, 80.549 du 01.06.1999, 81.668 du 06.07.1999, 84.810 du 24.01.2000, 94.384 du 28.03.2001, 117.645 du 27.03.2003 ...).

QU'une telle motivation exige l'indication dans l'acte administratif des considérations de droit et de fait qui soient adéquates, pertinentes, précises et juridiquement admissibles et qui servent de fondement de la décision concernée.

QUE « le contenu de la motivation doit être correct et ne peut révéler une erreur manifeste d'appréciation ou une appréciation déraisonnable des éléments du dossier. Cet examen implique une analyse des faits mais n'autorise pas le Conseil du Contentieux à reprocher à l'auteur de l'acte attaqué d'avoir adopté une position différente de celle qu'il aurait lui-même adoptée. Tout au plus, pourrait-il sanctionner le raisonnement suivi par l'auteur de l'acte, s'il lui pourrait manifestement erroné » (CE, n°53.199 du 10.05.1995, RDE 1995, n°86, p.574 ; CE, n°58.074 du 08.02.1996, RDE 1996, n°87, p.72 ; CE 57.531 du 16.01.1996, RDE 1996, n°88, p.242-243).

QU'en l'occurrence, la motivation de la décision attaquée relève que l'Office des Etrangers a adopté une motivation manifestement inadéquate dès lors qu'il n'a pas été tenu compte de l'ensemble des considérations de droit et de fait relatives à la situation médicale, familiale et administrative de la partie requérante.

QU'en l'espèce, à l'appui de ses différentes demandes de séjour pour raisons médicales, le requérant a déposé de nombreux documents et attestations qui démontrent la gravité de sa maladie.

QUE l'ensemble de ces documents confirment également la nécessité de suivre un traitement Humera et Mobic pour éviter toute dégradation de l'état clinique du patient et également son intégrité.

QUE l'ensemble des pièces démontre également que le requérant doit poursuivre un traitement pendant une durée très longue, le traitement est suspensif de douleurs insupportables endurées par le patient depuis l'âge de 7 ans et vont réapparaître dès l'arrêt du traitement.

QUE le requérant a également déposé de nombreux éléments qui démontrent que son traitement doit être prolongé à vie et que l'arrêt éventuel de l'Humera conduirait vraisemblablement à une récurrence rapide des symptômes de la spondylarthrite.

QUE la décision querellée ne peut intervenir que dans des cas exceptionnels.

QU'en effet, l'article 7 de la Loi du 15.12.1980, modifiée par la Loi du 19.01.2012, n'impose aucune obligation.

QUE la Loi du 15.12.1980 permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement dans certains cas précis mais il ne s'agit certainement pas d'une obligation.

QUE la partie adverse n'a pas pris en considération l'état de santé du requérant, elle pouvait prendre une décision moins intentatoire à l'état de santé du requérant.

QUE depuis sa détention, le requérant ne bénéficie plus du traitement adéquat.

QUE l'attitude de la partie adverse est totalement déraisonnable.

QUE dans sa demande en suspension et recours en annulation, le requérant évoque l'existence d'un risque de préjudice grave difficilement réparable puisque l'exécution de cette décision entraînerait pour lui le risque de ne pas obtenir une réponse adéquate et conforme aux exigences des articles 3 et 13 de la CEDH sur les différentes demandes d'autorisation de séjour introduites sur base de l'article 9ter de la Loi du 15.12.1980 soit une demande de protection subsidiaire toujours pendantes devant le Conseil du Contentieux des Etrangers.

QUE ces recours auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers n'ont pas d'effet suspensif de plein droit mais la Cour Européenne a précisé en cette matière que :

«B.3.1. Les articles 9ter et 48/4 de la loi du 15 décembre 1980 constituent, ensemble, la transposition en droit belge de l'article 15 de la directive 2004/83/CE du Conseil du 29 avril 2004 « concernant les normes minimales relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pour pouvoir prétendre au statut de réfugié ou les personnes qui, pour d'autres raisons, ont besoin d'une protection internationale, et relatives au contenu de ces statuts ». Cet article 15 définit la notion d'«atteintes graves » que risquent de subir les personnes qui doivent, pour cette raison, se voir accorder par les Etats membres le bénéfice de la protection subsidiaire.

Aux termes de l'article 15 de la directive, les « atteintes graves » sont notamment « la torture ou des traitements ou sanctions inhumains ou dégradants infligés à un demandeur dans son pays d'origine ».

B.3.2. Le statut de protection subsidiaire concerne les personnes qui ne peuvent prétendre au statut de réfugié mais qui, pour d'autres raisons que celles qui sont énumérées par la Convention internationale relative au statut des réfugiés, ont besoin d'une protection internationale contre le risque d'être victimes de traitements inhumains ou dégradants dans leur pays d'origine, en violation de l'article 3 de la CEDH (...) » (Cour Constitutionnelle, Arrêt n°193/2009 du 26.11.2009 – analyse confirmée dans l'Arrêt n°43/2013 du 21.03.2013 au point B.4.1).

QUE l'article 3 de la CEDH consacre une valeur fondamentale de toute société démocratique et prohibe, en des termes absolus, la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels qu'en soient les circonstances et les agissements de la victime (Jurisprudence constante : voir par exemple Cour EDH 21.01.2011, M.S.S./BELGIQUE et GRECE, §218).

QUE le fait que la demande d'asile s'est clôturée ne peut justifier à lui seul l'éloignement puisque la demande de protection internationale est pendante auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers sous la forme d'un recours à l'encontre de cette décision d'irrecevabilité de la demande 9ter.

QUE les attestations médicales déposées à l'appui de ses demandes confirment l'état fragile de Monsieur SHAHINYAN et un retour dans son pays d'origine constituera un préjudice grave difficilement réparable, pouvant mettre en danger l'équilibre fragile qu'il a pu retrouver depuis qu'il est arrivé en BELGIQUE.

QUE la partie adverse se devait de s'abstenir de l'adoption d'une mesure d'éloignement tant qu'il n'aura pas été statué définitivement sur les recours introduits.

QU'en l'espèce, l'expulsion du requérant le priverait de l'exercice effectif de ses recours pendant auprès du Conseil de Céans.

QU'il a déjà été jugé que :

« (...) Quoiqu'il en soit et même en admettant une mauvaise utilisation du recours en extrême urgence mais devant admettre que toute personne saisissant une Juridiction administrative dont l'enjeu se trouve être l'éloignement du territoire possède un droit subjectif à ce qu'il soit statué sur les fonds de son recours avant que ne soit mise à exécution une expulsion qui viderait son recours sur le fond devant la Juridiction seule compétente de toute réalité et le rendrait même sans objet ».

QU'il est élémentaire, dans une société démocratique, que le pouvoir exécutif permette, d'une part, au justiciable d'utiliser les voies de recours que lui reconnaît le pouvoir législatif et, d'autre part, à la Juridiction d'entendre la personne intéressée, d'examiner la cause qui lui est soumise et de statuer à son sujet.

QUE partant, s'il existe encore de voir annuler les décisions d'irrecevabilité de leurs demandes d'autorisation de séjour et des ordres de quitter le territoire par l'effet de l'annulation, les décisions seraient censées n'avoir jamais existés.

QU'il incombe dès lors à l'Etat belge de garantir au requérant l'examen de ses recours auprès du Conseil de Céans ce qui est incompatible avec une mesure d'expulsion qui ne peut intervenir que dans des cas exceptionnels.

QUE conformément à l'article 13 de la CEDH, le requérant démontre que ses droits et libertés reconnus par la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales ont été violés.

QUE la partie adverse ne joint à sa décision aucune appréciation particulière de la situation réelle du requérant.

QUE dans des cas similaires, le Conseil de Céans a considéré que :

« (...) L'absence d'explication des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe dans l'Arrêt du Conseil d'Etat sans aucune appréciation valable et particulière de la situation du requérant invoquée dans sa demande (...) » (CCE, n°98.468 du 07.03.2013)

QUE la décision querellée ne procède à aucune balance des intérêts en présence et n'explique pas en quoi une ingérence dans la vie privée, sociale et familiale – que la partie défenderesse ne remet pas en cause –, constitue, en l'espèce, une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé et de la morale, et encore la protection des droits à la liberté d'autrui.

QU'il s'ensuit que la décision querellée n'est pas adéquatement motivée et néglige de rendre compte dans son appréciation à propos d'éléments de faits dont elle avait connaissance et dont la pertinence est incontestable.

QUE partant, le droit au contrôle des Etats de doit pas avoir pour effet de dispenser l'Etat Belge du respect des obligations internationales auxquelles il a souscrit.

QU'il existe une obligation positive dans le chef de l'Etat Belge de maintenir la vie privée et familiale du requérant.

QUE les droits fondamentaux sont consacrés par la Convention Européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales qui lie l'Etat Belge.

QUE celui-ci s'est engagé à assurer la protection aux droits fondamentaux repris dans la Convention, instrument juridique international ayant effet direct en BELGIQUE.

QU'en conclusion, sans remettre en cause la compétence du principe de chaque Etat de prendre des mesures en matière d'entrée, de séjour et d'éloignement des étrangers, l'article 8 de la CEDH implique que l'Autorité étatique investi du pouvoir de décision en la matière n'est pas investie d'un pouvoir discrétionnaire, mais qu'en exerçant ledit pouvoir, elle doit tenir compte du respect du droit de la vie privée et familiale des personnes concernées.

QU'il incombe dès lors aux Autorités compétentes de vérifier si la nécessité de protection de l'ordre public et de la sécurité nationale dans une société démocratique doit primer sur le droit à la vie privée et familiale garantie par l'article 8 de la CEDH.

QU'une expulsion en ARMENIE mettrait à mal la vie privée et familiale des requérants.

QUE selon la jurisprudence développée par la Cour Européenne des Droits de l'Homme, une ingérence n'est justifiée que pour autant non seulement qu'elle poursuive un des buts autorisés par la Convention mais aussi qu'elle « soit nécessaire dans une société démocratique », c'est-à-dire qu'elle ne limite les droits individuels que parce que cette limitation est « proportionnée » à l'objectif poursuivi, c'est-à-dire qu'elle réalise un équilibre entre le but poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté.

QU'une ingérence dans la vie privée et familiale du requérant, pour être acceptable, devrait viser un but légitime et, pour être conforme aux exigences de l'article 8 de la CEDH, être « nécessaire dans une

société démocratique », c'est-à-dire, notamment, proportionnée au but légitime recherché, ladite ingérence devant se justifier par des motifs pertinents et suffisants.

QU' « en particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'Autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive » (VELU et ERGEC, « La Convention Européenne des Droits de l'Homme », BRUYLAND, BRUXELLES, 1990, n° 194).

QUE cette exigence de proportionnalité suppose qu'un juste équilibre doit être ménagé entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence. Il faut, en outre, que l'appréciation des Autorités nationales fasse ressortir que ce principe a bien été respecté (CEDH, Arrêt BERREBAH du 21.06.1988).

QUE partant, le droit fondamental consacré par l'article 8 de la CEDH a une nécessaire incidence en l'espèce puisqu'il est consacré par un instrument juridique international ayant effet direct en BELGIQUE.

QUE la seule circonstance que le requérant ait contrevenu à la Loi du 15.12.1980 n'implique pas que son éloignement soit justifié par un des objectifs visés au §2 de l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales.

QUE l'expulsion du requérant constituerait une violation aux droits du requérant de voir respecter sa vie privée et familiale visée à l'article 8 mais également visée à l'article 13 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales.

QUE l'attitude de l'administration constitue une violation du procès équitable concernant le recours en annulation et en suspension pendant auprès du Conseil de Céans.

QUE le requérant vit en BELGIQUE depuis 2011.

QUE le requérant a toutes ses attaches sociales en BELGIQUE et la famille SHAHINYAN est particulièrement bien intégrée et soutenue par de nombreux habitants.

QUE diverses attestations ont été transmises à la partie adverse.

QUE son expulsion le mettra dans un état tel qu'il ne pourra pas disposer des soins, ce qui entraînera inévitablement une violation disproportionnée et injustifiée de l'article 3 de la CEDH.

QUE l'Administration agit d'une manière précipitée en délivrant la décision querellée violant le principe de bonne administration dans la mesure où la réalité des faits n'est pas contestée.

QUE la décision querellée néglige de rendre compte dans sa décision à proposition d'éléments de fait dont elle avait connaissance et dont la pertinence est incontestable.

QUE l'article 74/13 de la Loi du 15.12.1980 énonce que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »

QUE l'on constate que la motivation de la décision prise par la partie adverse ne procède à aucune balance des intérêts en présence et n'explique pas pourquoi une ingérence dans la vie privée, sociale et familiale du requérant constitue, en l'espèce, une mesure qui est nécessaire pour la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l'ordre, la prévention des infractions pénales, la protection de la santé et de la morale ou encore la protection des droits d'autrui.

QUE la décision querellée viole l'article 3 de la CEDH.

QUE la partie adverse a procédé à une erreur manifeste d'appréciation et a méconnu l'obligation qui lui incombe de prendre en considération tous les éléments de la cause avant de statuer.

QUE par conséquent, il y a lieu en l'espèce d'annuler les décisions reprises ci-dessus.

QUE la décision porterait atteinte de manière disproportionnée à son équilibre.

QUE le requérant est fragile psychologiquement, et l'annonce des décisions a entraîné « une détresse psychologique majeure ».

QUE ne peut être justifiée une telle mesure qui porterait atteinte aux droits du requérant à un recours effectif garanti par l'article 13 de la CEDH.

QU'en conclusion, l'expulsion du requérant en ARMENIE mettrait à mal leur vie privée et familiale et viole les articles 3 et 13 de la CEDH.

QUE la partie adverse a méconnu ses dispositions et principes visés au moyen puisque les motivations de l'acte querellée apparaît, à tout le moins, insuffisantes et inadéquates, les requérants ayant introduit une demande de protection subsidiaire à laquelle aucune décision définitive (après le recours effectif) n'a été adoptée à ce jour.

QU'il appartenait à la partie défenderesse de vérifier que la demande de protection subsidiaire des intéressés a fait l'objet d'une décision conforme pour qu'elle puisse décider d'un ordre de quitter le territoire, quod non in casu.

QUE par ailleurs, compte tenu du caractère du droit en cause (article 3 de la CEDH), le motif selon lequel les ordres de quitter le territoire adoptés et le fait que la procédure d'asile est clôturée par un Arrêt de votre Conseil du 21.12.2011 ne peut suffire à justifier la mesure d'éloignement puisque la demande de protection internationale (voir la définition de l'article 2 de la Directive 2011/95/UE du

Parlement et du Conseil du 13.12.2011 concernant les normes relatives aux conditions que doivent remplir le ressortissant d'un pays tiers ou les apatrides pour pouvoir bénéficier d'une protection internationale, un statut uniforme pour les réfugiés ou les personnes qui bénéficient de la protection subsidiaire, et au contenu de cette protection – ici une demande de protection subsidiaire) introduite par les requérants est toujours pendante auprès de votre Conseil sous la forme d'un recours à l'encontre de cette décision d'irrecevabilité de leur demande 9ter.

QU'en agissant de la sorte, la partie défenderesse a aussi méconnu les termes de l'article 62 de la Loi du 15.12.1980 et les articles 2 à 3 de la Loi du 29.07.1991 sur l'obligation de motivation formelle des actes administratifs qui lui impose de tenir compte de tous les éléments du cas d'espèce, quod non en l'espèce.

QUE partant, la partie défenderesse a insuffisamment et inadéquatement motivé la décision querellée.

QUE cette manière d'agir témoigne aussi du fait qu'il n'a pas été procédé à un examen complet et minutieux du cas d'espèce méconnaissant ainsi le principe de bonne administration visé au moyen.

QU'en effet, la partie adverse se contente d'affirmer que le requérant n'a pas obtempéré aux précédents ordres de quitter le territoire sans tenir compte d'autres facteurs comme le fait qu'il est gravement malade, qu'il a vécu en BELGIQUE depuis 2011.

QUE la partie adverse ne tient pas également compte que le requérant a développé un ancrage local durable en BELGIQUE.

QUE la décision ne fait apparaître que la partie adverse ait pris en considération ni dans son principe ni de façon proportionnelle à l'atteinte qu'elle porte à la vie privée et familiale du requérant.

QUE la situation du requérant est connue de part adverse.

QUE la partie adverse devait également appliquer le droit d'être entendu.

QUE le principe de bonne administration qui implique pour l'Administration de prendre une mesure sérieuse dans la conduite ou la nature de la personne, sans avoir au préalable donné à la personne l'opportunité d'être entendue.

QUE le droit d'être entendu découle du principe de bonne administration qui implique que l'Administration ne peut prendre une mesure sérieuse, bâtie sur la conduite ou la nature de la personne, sans avoir au préalable donné aux personnes l'opportunité d'être entendu.

QUE le Conseil d'Etat a relevé, dans son Arrêt n°230.257 du 19.02.2015, que :

« Pour la Cour de Justice de l'Union Européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général de droit de l'Union Européenne (CJUE, C-249/13, 11.12.2014, Khaled BOUDJLIDA, point 34).

Ce droit à être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire de la décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que les Autorités compétentes soient mises à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents.

Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'Administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette décision de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, G.249/13, 11.12.2014, Khaled BOUDJLIDA, points 36, 37 et 59) »

QUE la décision querellée viole les articles 1 à 3 de la Loi du 29.07.1991 relative à l'obligation de motivation formelle et également l'article 62 de la Loi du 15.12.1980.

QU'aucun élément dans le dossier ne permet de comprendre pourquoi le requérant n'a pas été entendu avant la prise de la décision.

QUE le requérant a le droit de s'expliquer personnellement.

QUE la décision querellée prive le requérant du droit de se défendre valablement.

QUE la décision querellée prive le requérant du droit de se défendre, une Loi de police confirmée par l'article 7 de la Loi du 15.12.1980 ne peut avoir pour effet de dispenser l'Autorité administrative au respect de l'obligation internationale auquel l'Etat belge a souscrit.

QUE le requérant estime que la partie adverse a injustement jugé nécessaire la notification simultanée d'une décision d'interdiction d'entrée de deux ans.

QU'il y a lieu de comprendre la raison d'être de cette interdiction d'entrée.

QUE l'article 74/11, §1er, alinéa 1er et 74/13 de la Loi du 15.12.1980 et la Directive 2008/115/CE, et le devoir de minutie imposent à la partie adverse une appréciation perspective d'examen global du cas avant de statuer.

QUE la partie adverse ne peut se contenter de la Directive de séjour pour imposer le retour et interdire l'entrée.

QU'en l'espèce, la partie adverse se contente d'affirmer que le requérant n'a pas obtempéré aux précédents ordres de quitter le territoire sans tenir compte d'autres facteurs comme le fait que le requérant vit en BELGIQUE depuis 2011.

QUE la décision ne fait apparaître que la partie adverse ait pris en considération ni dans son principe ni de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle porte à la vie privée et familiale du requérant.

QUE l'article 74/11 de la Loi du 15.12.1980 prévoit, que la durée d'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. Il appartient donc à la partie adverse, lorsqu'elle prend une décision sur cette base, de tenir compte des circonstances particulières du cas en ce compris l'existence d'une vie privée et familiale.

QUE l'article 74/13 de la même Loi dispose que :

« Lors de la prise de la décision d'éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

QUE la motivation afférent à son interdiction d'entrée ne permet pas de considérer que la partie adverse a tenu compte des circonstances dont elle avait connaissance pour la fixation de la durée de ladite interdiction, telle que stipulé par l'article 74/11, §2, alinéa 1er de la Loi du 15.12.1980, alors même que la durée de deux ans de l'interdiction d'entrée comprise dans ladite décision justifie qu'une attention particulière soit accordée.

QUE la motivation est inadéquate et qu'il incombe à la partie adverse d'expliquer les raisons pour lesquelles les éléments exposés par le requérant ne constituent pas, à son estime, un acte de référence pour l'interdiction d'entrée de deux ans.

QU'en limitant son analyse aux ordres de quitter le territoire notifiés au requérant, la partie adverse a méconnu les articles 74/11 et 74/13 de la Loi.

QU'il s'agit de prendre en compte toutes les circonstances propres à chaque cas, il apparaît que la partie adverse a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/11, §1er, alinéa 1er de la Loi du 15.12.1980.

QUE le §2 de la disposition précitée dispose que :

« Le Ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires »

QU'en l'espèce, considérant la situation de la requérante, cette mesure d'interdiction d'entrée de deux ans est injustifiée et disproportionnée.

QU'il y a lieu de constater que la motivation de la décision entreprise est entachée d'une contradiction substantielle.

QU'il convient pour le requérant de comprendre la raison de cette interdiction d'entrée.

QUE dans le cas d'espèce, la décision préconisée par la partie adverse, à savoir la demande d'autorisation de séjour introduite à partir d'un poste diplomatique belge dans son pays d'origine est en contradiction avec une telle mesure (dans ce sens, CCE Arrêt n°95.142 du 15.01.2013).

QU'en effet, la partie adverse n'est pas sans savoir qu'une personne sanctionnée par une interdiction d'entrée devra nécessairement en attendre l'expiration, la levée ou la suspension pour pouvoir à nouveau demander le séjour sur le territoire et ce, quelle qu'en soit sa situation familiale, économique ou sociale.

QU'ainsi, imposer une mesure d'éloignement, il sera nécessairement impossible pendant deux ans, pour le requérant, d'entreprendre avec succès des démarches en se conformant aux dispositions légales sur le territoire, en vue d'obtenir les autorisations nécessaires pour un séjour légal en BELGIQUE.

QU'eu égard à toutes ces considérations, l'éloignement du requérant suivi de son interdiction d'entrée entraînera assurément la violation de l'article 8 de la CEDH, dès lors qu'il perdrait le bénéfice de tous ses efforts consentis dans le cadre de son intégration en BELGIQUE, et ce pendant plus de 5 ans.

QUE par conséquent, au vu des éléments, en l'espèce, d'annuler les décisions entreprises dès lors qu'il y a un risque avéré et sérieux de la violation des dispositions vantées sous le moyen. »

3.3.2.2. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het enig middel niet ontvankelijk is in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, van de artikelen 4 en 15 van de oude Kwalificatierichtlijn en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangezien hij niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Terloops merkt de Raad trouwens op dat de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betreft, en niet het inreisverbod, waardoor de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet dienstig wordt aangevoerd. De bestreden beslissing heeft voorts geen betrekking op een medische regularisatie-aanvraag en heeft geen uitstaans met een verzoek om internationale bescherming.

3.3.2.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt: *“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”*

3.3.2.4. De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel is, die geenszins een antwoord biedt op enigerlei aanvraag vanwege verzoeker waarbij deze zich van een bepaalde taal zou hebben bediend, zodat de verwijzing naar artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken niet dienstig is en het middel op dit punt juridische grondslag mist.

3.3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

3.3.2.9. Verzoeker betwist de feitelijke vaststelling niet dat hij niet beschikt over een geldig visum. Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht is om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.3.2.10. In wezen stelt verzoeker in zijn middel dat de beslissing in haar motieven geen rekening houdt met alle elementen die betrekking hebben op zijn medische, familiale en administratieve situatie. In dit verband wijst de Raad op het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.2.11. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat met de in het hierboven weergegeven artikel vermelde elementen in de beslissing geen rekening zou zijn gehouden, gelet op volgende overwegingen: *“Betrokkene diende twee asielaanvragen in. De laatste asielaanvraag op 05.11.2012. Het CGVS en de RW oordeelden dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus (voor de laatste asielaanvraag op 11.01.2013*

(CGVS) en op 29.05.2013 (RW). Aan betrokkene werd op 16.01.2013 en op 10.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) aangetekend verstuurd. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft drie aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Betrokkenes laatste medische regularisatieaanvraag dateert van 19.02.2015. Deze aanvraag is ongegrond verklaard op 20.06.2016 en deze beslissing werd op 19.07.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13). De op 30.05.2012 en 04.08.2016 ingediende beroepen tegen de weigeringen van de 9ter-aanvragen van betrokkene en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkene op 19.07.2016, hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont samen met zijn moeder V.(...) S.(...) en zijn broer R.(...) S.(...). Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.”

3.3.2.12. In zijn middel weerlegt verzoeker nergens de hierboven geciteerde concrete overwegingen uit de bestreden beslissing. Hij beperkt zich tot een verwijzing naar de talrijke documenten die werden neergelegd in het kader van de medische regularisatie-aanvragen en die zouden getuigen van de ernst van zijn ziekte. Specifiek verwijst verzoeker naar het feit dat het stopzetten van de behandeling met “Humera” aanleiding geeft tot een versneld terugkeren van de symptomen van de spondyloarthritis.

3.3.2.13. De Raad wijst erop dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij poneert dat hij geen daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM, zou kunnen aanwenden tegen de beslissing die betrekking heeft op zijn medische regularisatie-aanvraag. Verzoeker vroeg immers, middels een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing die betrekking heeft op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. In het kader van deze procedure, gekend onder rolnr. RvV 193 124 / VII, heeft de Raad in zijn arrest van 26 oktober 2016 het volgende gesteld:

«2.2.2.2. En l'espèce, le Conseil constate que la première décision attaquée est fondée sur un rapport établi par le médecin-conseil de la partie défenderesse sur la base des documents médicaux produits par la partie requérante à l'appui de sa demande, rapport dont il ressort, en substance, que celle-ci souffre de pathologies pour lesquelles le traitement médical et le suivi nécessaires sont disponibles et accessibles au pays d'origine. Par ailleurs, le Conseil remarque que le médecin-conseil en question a mentionné que le requérant présente une spondylarthrite associée à une maladie périodique (fièvre méditerranéenne familiale), actuellement soignée par Humira (adalimumab), Mobic (meloxicam) et vitamine D (Colecalciferol) et que l'ensemble des traitements médicaux et suivis nécessaires sont disponibles au pays d'origine.

Plus particulièrement, concernant la disponibilité des soins et du suivi dans le pays d'origine, le médecin-conseil de la partie défenderesse a relevé en substance respectivement que :

« 1. Les informations provenant de la base de données non publique MedCOI montrent la disponibilité du suivi

(biologie, rhumatologues) et du traitement (infiximab ou Etanerceb, inhibiteurs du TNF comme Adalimumab, Diciofenac, AINS comme Meioxicam, Colecalciferol) :

- Requête MedCOI du 24.03.2015 portant le numéro de référence unique BMA 6554 ;
- Requête MedCOI du 07.12.2015 portant le numéro de référence unique BMA 7520 ;
- Requête MedCOI du 20.09.2015 portant le numéro de référence unique BMA 7203 ;
- Requête MedCOI du 30.12.2015 portant le numéro de référence unique BMA 7613. (...) »

2. D'autres alternatives éprouvées, disponibles en Arménie, peuvent être proposées comme alternatives à Adalimumab pour lequel l'indication spécifique de spondylarthrite n'est pas reprise dans la notice, contrairement aux deux alternatives.

3. Ces molécules sont aussi actives dans la FMF ou maladie périodique. « Dans la littérature, il existe une controverse sur le traitement des patients atteints de FMF résistantes à la Colchicine. Nous décrivons un cas de FMF avec protéinurie et sacro-iliite (sic) bilatérale, qui a répondu au traitement à l'anti-TNF (tumor necrosis factor) alpha par Infiximab (Remicade) et l'Etanercept (Enbrel) ».

En termes de recours, la partie requérante argue en substance que la motivation est en contradiction avec les certificats et attestations médicales déposées, lesquelles démontrent que le traitement par Humira et Mobic est nécessaire pour éviter toute dégradation de l'état clinique et l'intégrité physique du requérant et que l'attestation du 22 juillet 2016, confirme que les traitements alternatifs sont insuffisants, que rien ne permet d'affirmer avec certitude que le requérant sera soigné avec la même efficacité que le traitement actuel de Humira.

Le Conseil constate qu'il ressort des différents certificats médicaux et attestations que le requérant prend de l'Humira (adalimumab), qui est un anti-TNF alpha. Dans son avis le médecin conseil constate que l'Humira n'est pas disponible au pays d'origine mais que d'autres anti-TNF alpha sont disponibles. Il n'apparaît pas des documents médicaux déposés à l'appui de la demande que le requérant ait manifesté une quelconque intolérance à un autre anti-TNF alpha que l'Humira, empêchant de la sorte une substitution de traitement. Quant à l'attestation du médecin du requérant du 22 juillet 2016, le Conseil relève qu'elle est postérieure à l'acte attaqué et que donc il ne peut être fait grief à la partie défenderesse de ne pas avoir pris en considération cette analyse. A ce titre, le Conseil rappelle comme exposé ci-dessus que c'est au requérant d'apporter tous les éléments utiles à l'appui de sa demande et d'informer la partie défenderesse des éventuelles intolérances ou inefficacité d'un traitement alternatif. En tout état de cause, en indiquant la nécessité de l'Humira et l'insuffisance du traitement AINS, le médecin du requérant n'infirme pas la conclusion du médecin conseil. Quant aux probabilités d'efficacité d'un autre anti-TNF-alpha outre le fait que la partie requérante n'a pas partagé cette analyse avant la prise de l'acte attaqué, il semble qu'il s'agisse d'une observation générale qui ne permet pas encore de conclure à ce que le traitement ne soit pas disponible au pays d'origine.

En ce que la partie requérante soutient : « QU'à la lecture des pièces déposées à l'appui de sa demande, le Conseil de Céans constatera que le requérant a fait plusieurs examens avant de considérer que les soins n'aboutissent à un résultat efficace. », s'il est exact que le requérant fait l'objet d'un suivi régulier qui comporte des examens biologiques et cliniques en vue de vérifier la tolérance au traitement, les documents médicaux transmis constatent une tolérance au traitement, à savoir, des anti-TNF alpha pris sous la forme de l'Humira et ce dans un dosage précis, ce qui n'est pas de nature à contredire que un autre anti-TNF alpha ne pourrait être également efficace.

Quant aux soins orthopédiques, il apparaît également des sources citées par la partie défenderesse que ceux-ci sont disponibles.

Enfin en ce que la partie requérante reproche à la partie défenderesse de ne pas envisager les conséquences en cas d'arrêt du traitement, force est de constater qu'ayant conclu que le traitement était disponible et accessible, il ne lui appartenait pas de faire cet examen.

Quant au document intitulé : « le Monde Sans Obstacles », il ne ressort pas de la demande que ce document ait été transmis, il apparaît que seul un avis de voyage a été annexé à la demande, auquel le médecin conseil a répondu et qui ne fait l'objet d'aucune critique concrète. Il n'appartient au Conseil, dans le cadre de son contrôle de prendre en considération ce document annexé au recours.

2.2.2.3. Concernant l'accessibilité aux soins de santé, dans son avis le médecin conseil constate :

« Pour ce qui est de l'accessibilité, il est à noter que l'Arménie n'a pas de système de sécurité sociale. Il n'y a pas d'obligation de s'assurer. Les soins de base ou soins de santé primaires (telles les polycliniques) sont gratuits. Ce premier pilier de soins est pris en charge, entre autres, par des dispensaires. Il existe des centres qui sont ouverts au service des personnes vulnérables pour leur assistance santé, éducation, service sociale, l'assistance socio légale ... (cf <http://www.mission.am/en/activities/>). Les radiographies et analyses en laboratoire (etc.) sont également concernées par ce régime de gratuité. Les personnes qui appartiennent à cette classe sociale reçoivent gratuitement les médicaments nécessaires ainsi que les soins spécialisés (Caritas International, Country Sheet Armenia, 2010, p.123-146). Notons également qu'il existe de l'assistance pour les personnes inscrites comme chômeurs. Remarquons en plus que le droit de chaque Arménien aux soins de santé

gratuits ou payants est garanti par la Constitution (Office of the High Commissioner of Human Rights, compte-rendu analytique de la 925^e séance : Armenia. 20/01/2004. CRC/C/SR.925. Summary Record). Le Conseil d'Administration du Programme des Nations Unies pour le Développement et du Fonds des Nations Unies pour la population, dans sa session de juin 2009 (26 mai - 05 juin 2009, New York), met en évidence le développement des capacités des Institutions Publiques et la promotion des politiques et des lois visant à assurer un accès universel à la santé aux groupes vulnérables, notamment aux femmes, aux personnes handicapées, aux jeunes et aux enfants. L'intéressé peut donc rentrer dans son pays d'origine et bénéficier de toutes ces facilités que lui offrent ces institutions et structures.

Le requérant invoque également la situation dans son pays d'origine (l'Arménie) en se référant au document « avis de voyage » du Ministère des Affaires Etrangères du royaume de Belgique qui affirme que la qualité des soins dispensés en Arménie est inférieure à celle des soins proposés en Belgique ... Notons toutefois que la CEDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitement en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 (voir : CEDH affaire Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 octobre 1991, § 111) et que, lorsque (es sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir : CEDH 4 décembre 2008, Y.Russie, § 9 ; CEDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 131 ; CEDH 4 février 2005, Mamatkulov en Askarov/Turquie, § 73 ; CEDH 26 avril 2005, Muslim/Turquie, § 68) Arrêt n° 74 290 du 31 janvier 2012. Signalons aussi que l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire ».

Étant donné qu'aucun élément médical au dossier n'indique que l'intéressé, serait dans l'incapacité de travailler, à l'exception des travaux lourds (tels que port de charge, station debout prolongée, long déplacement), qu'il est en âge de travailler et que rien ne démontre qu'il serait exclu du marché de l'emploi au pays d'origine, nous considérons que l'intéressé peut trouver un emploi au pays d'origine. Par conséquent, rien ne permet de conclure que l'intéressé ne peut pas subvenir lui-même aux frais nécessaires de sa maladie. Concernant l'accessibilité des soins requis, la jurisprudence de la CEDH montre clairement qu'à partir du moment où les soins sont disponibles, il ne peut y avoir de violation de l'article 3 de la CEDH du fait que ces soins seraient difficilement accessibles au requérant (Arrêt du CCE n° 81574 du 23 mai 2013). Les soins nécessaires sont donc disponibles et accessibles en Arménie. »

En termes de recours la partie requérante conteste en substance que le requérant puisse travailler et se réfère à une attestation du 18 janvier 2006. Elle précise que la maladie du requérant l'empêche de travailler. Elle reproche également à la partie défenderesse de ne pas avoir examiné les conséquences de la période où il va rechercher du travail sur son état de santé, alors qu'un arrêt du traitement a des conséquences très graves.

Il n'apparaît pas du rapport de sortie du 18 janvier 2006, que le requérant ne puisse pas avoir un travail adapté de même aucun document médical déposé à l'appui de la demande n'indique que le requérant soit dans l'incapacité totale de travailler. En tout état de cause, le médecin conseil n'a pas envisagé uniquement l'accessibilité sous l'angle du travail et a développé, le système de gratuité, lequel n'est pas contesté. Quant à l'éventuelle période d'attente avant de trouver un emploi, le Conseil constate à nouveau que la partie requérante n'a pas invoqué cet élément à l'appui de sa demande et que dès lors, elle ne peut faire grief à la partie défenderesse de ne pas l'avoir pris en considération. Il rappelle qu'il appartient à la partie requérante de transmettre avec sa demande toutes les informations utiles, (précises et détaillées) et d'actualiser celle-ci, comme l'a fait la partie requérante par ailleurs, et non au médecin conseil de supputer.

Le Conseil estime, par conséquent, que la partie défenderesse, n'a pas *prima facie*, violé les dispositions ou principes visés au moyen, en décidant, sur la base du rapport de son médecin-conseil, qu' « il n'apparaît pas que l'intéressé souffre d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou il n'apparaît pas que l'intéressé souffre d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne. Par conséquent, il n'existe pas de preuve qu'un retour au pays d'origine ou de séjour constitue une atteinte à la directive Européenne 2004/83/CE, ni à l'article 3 CEDH ». »

3.3.2.14. Samengevat werd in het verwerpingsarrest van 26 oktober 2016 (RvV 26 oktober 2016, nr. 176 958) uitvoerig ingegaan op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 15 juni 2016 waarbij naar aanleiding van de aandoeningen van verzoeker werd vastgesteld dat de medische opvolging door biologie en reumatogen beschikbaar en toegankelijk is en dat er voor de specifieke medicamenteuze behandeling ("Humira") alternatieven bestaan onder de vorm van andere TNF-alfa inhibitoren, waarvan door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat deze door hem niet zouden worden verdragen of niet effectief zouden zijn.

3.3.2.15. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Wat de toepassing van artikel 3 van het EVRM betreft in gevallen waarin de verwijdering van een zieke vreemdeling voorligt, wordt door de rechtspraak een aandoening vereist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom). De Raad merkt op dat verzoeker in zijn middel niet aannemelijk maakt dat zijn verwijdering naar Armenië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Aangezien reeds werd bevestigd dat de situatie van verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, toont hij *a fortiori* niet aan dat zijn situatie kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM (cf. Rvs 9 september 2015, nr. 232 141). De gemachtigde van de staatssecretaris kon dus op goede gronden concluderen dat, aangezien *"betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet"* *"(...)redelijkwijze (kan) worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM"*.

3.3.2.16. Waar verzoeker in zijn middel opwerpt dat hij sinds zijn detentie niet langer over een adequate verzorging beschikt, merkt de Raad op dat dit middelonderdeel gericht is tegen het vasthoudingsaspect van de beslissing waarvoor hij niet bevoegd is.

3.3.2.17. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De begrippen 'gezinsleven' en 'privé-leven' uit voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM vormen autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij in de eerste plaats te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, §29) of van een beschermenswaardig privé-leven. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie of er moet sprake zijn van sterke sociale bindingen die deel uitmaken van diens privé-leven. De beoordeling of er sprake is van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is een feitenkwestie.

3.3.2.18. In zijn middel lijkt verzoeker zich te baseren op een privé-leven in België, maar hij maakt geenszins concreet aannemelijk op welke wijze zijn precair verblijf gedurende de voorbije 5 jaar aanleiding zou geven tot een beschermenswaardig privé-leven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.19. Het feit dat er tussen verzoeker, zijn broer en zijn moeder een beschermenswaardig gezinsleven bestaat, wordt nergens betwist. Verzoeker slaagt er echter niet in aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging zou uitmaken in dit gezinsleven. In de bestreden beslissing wordt in dit verband dan ook terecht het volgende gesteld: *"Betrokkene woont samen met zijn moeder V.(...) S.(...) en zijn broer R.(...) S.(...). Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen."*

3.3.2.20. Daargelaten de vraag of verzoeker gehoord diende te worden door de gemachtigde van de staatssecretaris alvorens deze laatste hem een verwijderingsmaatregel kon opleggen, merkt de Raad

op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, in casu een verwijderingsmaatregel. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). In zijn middel beperkt verzoeker zich tot een algemene verwijzing naar het hoorrecht en hij concretiseert nergens welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name een niet-afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoeker, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.3.2.21. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Gezien de schending van artikel 3 en 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141 340)

3.3.2.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3, 8 en/of artikel 13 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat artikel 41, §1 van de Taalwetten Bestuurszaken of de artikelen 7 of 74/13 van de vreemdelingenwet werden geschonden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de rechten van verdediging.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“ATTENDU QUE dans le cadre de la demande en suspension, conformément aux termes de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er de la Loi du 15.12.1980 :

« La suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable ».

QUE comme l'a indiqué le Conseil de Céans à de nombreuses reprises, « le risque d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants constitue manifestement un préjudice grave qui n'est, par nature, pas réparable ».

QU'en l'espèce, à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour, le requérant a invoqué le risque de traitements inhumains ou dégradants dans son chef, en l'absence de traitements adéquats dans son pays d'origine, l'ARMENIE.

QUE le requérant a fait ainsi état d'un grief défendable – de la violation de l'article 3 de la CEDH.

QU'en l'absence d'effet suspensif du présent recours, une mesure d'exécution forcée peut être prise à l'encontre du requérant et ce en violation des dispositions précitées sans que le grief défendable ne soit examiné par un Juge.

QUE le requérant pourrait être rapatrié sans que sa situation médicale n'ait été dûment et rigoureusement examinée par un Juge au regard d'un risque réel de traitements inhumains ou dégradants en l'absence de traitements adéquats en cas de retour dans son pays d'origine.

QU'en l'état actuel, seule une demande en suspension permettra de faire fixer le présent recours « en mesures urgentes et provisoires » (en application des articles 39/84 et 39/85 de la Loi du 15.12.1980) devant votre Conseil et d'empêcher qu'il ne soit porté atteinte au droit à un recours effectif du requérant en application de l'article 13 de la CEDH et de l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne, combinés à l'article 3 de la Convention.

QU'à cet égard, lorsque le requérant invoque un « grief défendable » - de l'article 3 de la Convention, la Cour Européenne des Droits de l'Homme déduit deux exigences de l'article 13 de la Convention : « d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief au terme duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'une part la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse » (c'est le requérant qui souligne).

QUE cette atteinte au droit à un recours effectif et partant le droit fondamental du requérant constitue un préjudice grave difficilement réparable.

QU'au vu des circonstances spécifiques du cas d'espèce, il y a lieu de considérer que le requérant établit à suffisance l'existence d'un risque de préjudice grave difficilement réparable devant justifier la présente demande de suspension.

QUE cette décision constitue un risque pour son intégrité physique ou un risque réel de subir un traitement inhumain ou dégradant.

QUE le rapport médical joint à la demande atteste de la gravité de sa maladie.

QUE le requérant souffre d'une maladie polyarthrite rhumatoïde très sévère ainsi que d'une fièvre méditerranéenne familiale.

QUE l'arrêt du traitement aura des conséquences très graves sur l'état de santé du requérant.

QUE l'état de santé du requérant s'est dégradé depuis sa détention, ce dernier n'est pas en mesure de prendre ses médicaments prescrits pour sa maladie.

QUE le requérant justifie in concreto de l'existence d'un risque de préjudice grave difficilement réparable puisque l'exécution de la décision attaquée entraînerait le risque pour lui de ne pas pouvoir obtenir une réponse adéquate et conforme aux exigences des articles 3 et 13 de la CEDH sur les demandes d'autorisation de séjour précédemment introduites sur base de l'article 9ter de la Loi du 15.12.1980, soit une demande de protection subsidiaire toujours pendantes.

QU'en tenant compte de la situation irréversible susceptible d'être causée en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il échet d'admettre en l'espèce l'existence, in concreto, d'un risque de préjudice grave difficilement réparable.

QUE la décision querellée interdit au requérant l'accès au territoire pour une durée de deux ans, cette décision l'empêche d'être présent pour le prononcé de l'Arrêt qui sera rendu par le Conseil de Céans dans le cadre de sa compétence d'annulation.

QUE selon l'article 74/11, §3 de la Loi du 15.12.1980, « l'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée (...) » de manière telle qu'elle est susceptible de faire grief de sa notification.

QU'il convient de constater que l'application de l'article 74/12, §4 de la même Loi, le ressortissant d'un pays tiers n'a aucun droit d'accès ou de séjour dans le Royaume durant l'examen de la demande de levée ou de suspension de la décision d'interdiction d'entrée.

QU'ensuite, il ne peut être naturellement offert aucune garantie quant à la levée ou à la suspension qui serait demandée par le requérant, dès lors qu'il apparaît que la nature de l'article 74/12, §1er de la Loi du 15.12.1980 que la partie défenderesse jouit dans ce cadre d'un large pouvoir d'appréciation, que les demandes ne peuvent être motivées que par des « motifs humanitaires », ou par des « motifs professionnels ou d'études », mais dans ce cas la demande ne doit être introduite que lorsque les 2/3 de la durée d'interdiction sont expirés.

QUE par conséquent, le préjudice est établi."

3.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn nadeel koppelt aan een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar Armenië omwille van zijn gezondheidstoestand wegens de afwezigheid van een adequate behandeling. Verzoeker verbindt het nadeel bijgevolg aan de in zijn middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst wederom naar de medische stukken bij zijn regularisatie-aanvraag. Dienaangaande blijkt dat door de ambtenaar-geneesheer door de Raad in zijn verwerpingsarrest (RvV 26 oktober 2016, nr. 176 958) werd geconcludeerd dat de noodzakelijk geachte behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Bijgevolg volstaat deze verwijzing niet om aan te tonen dat er sprake zou zijn van een levensbedreigende aandoening gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, zoals vereist door artikel 3 van het EVRM. Uit het onderzoek van de middelen is immers gebleken dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kon worden weerhouden, waardoor er op dit punt, in weerwil van verzoekers beweringen, geen sprake is van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld.

3.4.2.3. Aangezien reeds werd vastgesteld dat er, wat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het inreisverbod van 18 oktober 2016 betreft, geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dient de Raad thans niet te onderzoeken of verzoeker hierdoor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt.

3.4.2.4. Vervolgens beklagt verzoeker zich over het gebrek aan een schorsende werking van onderhavig beroep, maar zij gaat daarbij voorbij aan het bepaalde in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat er, "slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze (verwijderings)maatregel (zal) worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen." Ook zijn argument dat hij zal worden verwijderd alvorens een rechter zijn medische situatie zou hebben onderzocht, houdt geen steek aangezien verzoeker middels voorlopige maatregelen de versnelde behandeling heeft gevorderd van het schorsingsverzoek dat werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 juni 2016 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd

verklaard. De Raad heeft dit schorsingsverzoek verworpen in zijn arrest van 26 oktober 2016 (RvV 26 oktober 2016, nr. 176 958). Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zou zijn geschonden.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

F. TAMBORIJN